

Над лугом буря свище, наче пуга,  
і вітряна кряжами кряче пря,  
мов не ліси хвилюють, а моря,  
та в серце туга стукає, мов пугач.  
Тоді виходжу в чорну ніч на ґанок,  
деру очима тінь, гляджу зорі.  
Крізь вихор чалий кінь зарже над ранок,  
роздзвінно гупне копитом в поріг.

І сам не знаю, як скачу в стремена,  
хватаю репане реміння нузд,  
а завірюха на дворі шалена  
рамена отвирає й мутить глузд.

Лиш в грудях голос дзенькає, мов мідь,  
шепоче: "Молодий, не їдь, не їдь!"